

Книга Даниїла — Номер сорок вісім

Розкриття пророцтва: значення видіння Авакума, двох таблиць та таємниці щоденного в біблійному тлумаченні

Jeff Pippenger

2024-01-12

Помноження знань, виражене у видінні при ріці Улай, — це те, що зрештою було написано на двох таблицях Авакума.

Переплетене з пророцтвами, які вони вважали такими, що стосуються часу другого пришествя, було повчання, спеціально пристосоване до їхнього стану невизначеності та напруженого очікування, і воно заохочувало їх терпляче чекати у вірі, що те, що нині було темним для їхнього розуміння, у належний час стане ясним.

Серед цих пророцтв було й пророцтво Авакума 2:1–4: «Я стану на свою варту, поставлюся на башті й пильнуватиму, щоб побачити, що Він скаже мені, і що я відповім, коли мене докорять. І відповів мені Господь і сказав: Напиши видіння, і виразно накресли його на таблицях, щоб біг той, хто читає його. Бо видіння ще на призначений час, але наприкінці воно промовить і не збреше; хоч би й забарилося, чекай його, бо воно напевно прийде, не забариться. Ось, його душа, що надимається, не є правою в ньому; а праведний житиме своєю вірою».

Ще у 1842 році настанова, дана в цьому пророцтві: «напиши видіння і виразно виклади його на таблицях, щоб той, хто читає, міг бігти», — наштовхнула Чарльза Фітча на підготовку пророчої діаграми для ілюстрації видінь Даниїла та Об'явлення. Видання цієї діаграми вважали виконанням настанови, даної через пророка Авакума. Проте тоді ніхто не зауважив, що в тому самому пророцтві подано очевидну затримку в здійсненні видіння — час зволікання. Після розчарування це місце Писання виявилось дуже значущим: «Видіння ще на визначений час, і в кінці воно промовить і не збреше; хоч би й забарилося, чекай його, бо воно неодмінно прийде, не забариться... А праведний житиме своєю вірою». Велика боротьба, 391, 392.

У пророчому сенсі дві таблиці Авакума — це двоє свідків. Згідно з Біблією, двоє свідків мають бути зібрані разом, щоб встановити істину.

А якщо він не послухає тебе, то візьми з собою ще одного або двох, щоб устами двох чи трьох свідків було підтвержене кожне слово. Матвія 18:16.

Коли дві таблиці Авакума (піонерські таблиці 1843 та 1850 років) накладаються одна на одну, вони підтверджують істини, які були перлинами сну Міллера. Помилка 1843 року, представлена на першій таблиці, при накладанні на другу таблицю встановлює час зволікання видіння. Міллер (символічний сторож тієї історії) запитував, що йому слід говорити під час суперечки його історії.

Я стану на своїй варті, піднімуся на вежу й пильнуватиму, щоб побачити, що він скаже мені, і що я відповім, коли мені докорять. Авакума 2:1.

Господь звелів Міллерові записати видіння, і в своєму сні він поставив скриньку, у якій містилося видіння, на стіл у центрі своєї кімнати.

І Господь відповів мені й сказав: Запиши видіння і виразно накресли його на таблицях, щоб той, хто читає його, міг бігти. Авакума 2:2.

Далі таблиці визначають час затримки та перше розчарування.

Бо видіння ще на призначений час, але наприкінці воно промовить і не збреше; хоч би й забарилося, чекай на нього, бо воно неодмінно прийде, не забариться. Авакума 2:3.

Триетапний процес тестування, зумовлений зростанням знань («перлини Міллера»), далі представлено.

Ось, душа його, що загордилася, не є праведною в ньому; а праведний житиме своєю вірою. Авакума 2:4.

Дві групи поклонників будуть виявлені через процес випробування, описаний у дванадцятому розділі книги Даниїла.

І він сказав: Иди своєю дорогою, Даниїле, бо ці слова закриті та запечатані аж до часу кінця. Багато хто очиститься, вибілється й буде випробуваний; а безбожні чинитимуть безбожно; і жоден із безбожних не зрозуміє, а мудрі зрозуміють. Даниїла 12:9, 10.

Мудрі з книги Даниїла — це мудрі діви з двадцять п'ятого розділу Євангелія від Матвія, які були виправдані вірою, а нечестиві — нерозумні діви, що возгордилися. Наприкінці сну Міллера коштовності символізують олію в притчі про десятьох дів, яка була звісткою.

Ми безчестимо Бога, коли не приймаємо послань, які Він нам посилає. Так ми відкидаємо золотий єлей, який Він хотів би вилити в наші душі, щоб його передати тим, хто перебуває у темряві. Коли пролунає заклик: «Ось, Жених іде; виходьте назустріч Йому», ті, що не прийняли святого єлею, не плекали у своїх серцях благодаті Христа, подібно до нерозумних дів, виявлять, що не готові зустріти свого Господа. Вони не мають у собі сили здобути цей єлей, і їхнє життя зазнає краху. *Review and Herald*, 20 липня 1897 р.

Світло коштовностей Міллера в останні дні засяє вдсятеро яскравіше, і число десять, і світло є символами випробування. В останні дні, що представлені в кінці сну Міллера, світло істини, представлене на таблицях Авакума, породжує випробувальну звістку, яка в притчі про десять дів представлена як звістка опівнічного крику. Цей випробувальний процес є повторенням процесу випробування в історії міллеритів, бо притча про десять дів повторюється буквально в останні дні.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має

особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. Review and Herald, 19 серпня 1890 року.

Число десять є символом випробування, і наприкінці десяти днів Даниїл і троє юнаків на вигляд були кращими й повнішими, ніж ті, хто їв вавилонську їжу. Горді, яких змальовано в Авакума, що жили самовпевненістю, а не вірою, набули вавилонського характеру. В історії міллеритів вони стали дочками Вавилону, а в Авакума саме пророчі ознаки папства використовуються, щоб ідентифікувати характер тих, хто обрав не жити вірою.

Ось, душа його, що надимається, не є праведною в ньому; але праведний житиме своєю вірою. Також, бо він грішить через вино, він горда людина, і вдома не всидить, що розширює своє бажання, як пекло, і є як смерть, і не може насититися, але збирає до себе всі народи та нагромаджує до себе всі племена: Чи ж не піднімуть усі ці проти нього притчу та глузливу приповідку, і не скажуть: Горе тому, хто примножує те, що не його! Доки? І тому, хто навантажує себе грубою глиною! Хіба не повстануть раптом ті, що кусатимуть тебе, і не прокинуться ті, що будуть тривожити тебе, і ти будеш їм здобиччю? Бо ти пограбував багато народів, то вся решта народів пограбує тебе; за кров людську і за насильство краю, міста та всіх, що живуть у ньому. Авакум 2:4-8.

Випробувальний процес, що прийшов на дів із Матвія 25, породжує клас поклонників, які сформували характер царя півночі (папства), який також є владою, що «розорила багато народів». Саме папська влада раптово зазнає укусу, подібно до того, як Єзавель була з'їдена псами.

Так говорить Господь: Ось народ приходить із північної країни, і великий народ підніметься з країв землі. Візьмуть у руки лук і спис; вони жорстокі й не мають милості; їхній голос реве, як море; і вони скачуть на конях, вишикувані, як мужі до війни проти тебе, дочко Сіону. Ми почули звістку про них: наші руки ослабли; охопила нас тривога й біль, як у жінки, що народжує. Не виходьте в поле і не ходіть дорогою; бо меч ворога і жах зусібч. О, дочко мого народу, переперіжися волосяницею і котись у попелі; чини собі жалобу, як за єдиним сином, найгіркіше голосіння; бо раптово прийде на нас спустошник. Єремії 6:22–26.

Авакумові дві категорії — це ті, хто виправдані вірою, і ті, хто їли та пили вчення Вавилону. Ті, що в останні дні Міллерового сну представлені як діви, або розвивають характер Христа й тим самим отримують печатку Бога, або розвивають характер папства й отримують знак звіра.

Настав час істинному світлу засяяти серед моральної темряви. Послання третього ангела було сповіщене світові, застерігаючи людей від прийняття знака звіра або знака його образу на їхніх чолах чи на їхніх руках. Прийняти цей знак означає прийти до такого самого рішення, як це зробив звір, і відстоювати ті самі ідеї, у прямій опозиції до Слова Божого. Стосовно всіх, хто приймає цей знак, Бог говорить: "Той самий буде пити вино гніву Божого, яке без домішки влите в чашу Його обурення; і він буде мучений вогнем і сіркою перед святими ангелами і перед Агнцем." Review and Herald, 13 липня 1897 р.

Діви, що п'ють вино Вавилона, зрештою питимуть вино Божого гніву. У Ісаї п'яниці Єфрема виявляють своє сліпе п'янство, перевертаючи все догори дригом, і ця дія має вважатися «гончарною глиною».

Ототожнення «щоденного» як символ Христа перевертає істину про «щоденне» з ніг на голову, бо «щоденне» є сатанинським символом. Ототожнення Міллера «щоденного» з язичництвом безпосередньо представлено на Авакумових таблицях. Відкриття Міллером уривка з Послання до Солунян, яке дозволило йому зрозуміти, що було «усунуте» саме язичництво, аби відкрилася «людина гріха», яка сидить у храмі Божому, є головною істиною, що міститься у Другому посланні до Солунян, розділ другий.

"Я читав далі і не міг знайти жодного іншого випадку, де [«щоденне»] зустрічалося, окрім як у Даниїлі. Тоді [за допомогою конкордансу] я взяв ті слова, що були пов'язані з ним: 'відняти'; він відніме щоденне; 'від часу, коли щоденне буде відняте', тощо. Я читав далі і думав, що не знайду світла щодо цього тексту; нарешті я дійшов до 2 Солунян 2:7, 8. 'Бо вже діє таємниця беззаконня; лише той, хто тепер стримує, стримуватиме, допоки його не буде усунено з дороги, і тоді з'явиться той беззаконник', тощо. І коли я дійшов до того тексту, о, якою ясною й славною постала істина! Ось воно! Оце і є 'щоденне'! Отож, що Павло має на увазі під 'тим, хто тепер стримує', або перешкоджає? Під 'людиною гріха' і 'беззаконником' мається на увазі папство. Отож, що ж перешкоджає папству бути виявленим? Та це язичництво; отже, 'щоденне' має означати язичництво'. — Вільям Міллер, «Second Advent Manual», сторінка 66." Advent Review and Sabbath Herald, 6 січня 1853 року.

Значення «щоденного» в Посланні до Солунян, яке відкрив Міллер, є головною істиною цього уривка. Коли Павло вказує на тих, хто не любить істини і тому приймуть сильну оману, він, безперечно, говорить про ненависть до істини в загальному сенсі, але істина, на яку безпосередньо посилається уривок, полягає в тому, що «щоденне» означає язичницький Рим.

Світильник тіла — око: тож якщо твоє око буде просте, усе твоє тіло буде сповнене світла. А якщо твоє око зле, усе твоє тіло буде сповнене темряви. Отже, коли світло, що в тобі, є темрявою, то якою ж великою є та темрява! Ніхто не може служити двом панам: бо або зненавидить одного, а полюбить другого; або буде триматися одного, а другого зневажить. Не можете служити Богові й мамоні. Матвія 6:22–24.

Є лише любов до істини або ненависть до істини. Середини немає. Сильна омана, що приходиться на нерозумних дів із Матвія 25, ґрунтується на їхньому відкиданні світла дорогоцінностей Міллера, які представляють остаточне випробування. Остаточним випробуванням стародавнього Ізраїлю було їхнє десяти випробування, і дорогоцінності Міллера в останні дні сяють удесятеро яскравіше. Символом відкидання дорогоцінностей Міллера є «щоденне», яке п'яниці Єфрема поставили з ніг на голову у третьому поколінні адвентизму. «Щоденне» є сатанинським символом язичництва. П'яниці запровадили подробну дорогоцінність, яку вони принесли з відступницького протестантизму, що визначає «щоденне» як символ Христа.

Розуміння Міллером своїх дорогоцінностей було обмежене історією, у якій він виріс. Оскільки він був переконаний, що Друге Пришестя було наступною пророчою подією, то смертельна рана папства 1798 року, на його думку, могла представляти лише четверте й останнє земне царство з другого розділу Даниїла. Міллер також був обмежений у своєму розумінні «щоденного», бо, за його свідченням, через одкровення він був приведений до певного методу вивчення, у якому він зазначав, що користувався своєю Біблією, Конкордансом Крудена і читав деякі газети. Його рішення вивчати в такий спосіб просто прийшло йому на думку.

Протягом дванадцяти років, коли я був дійстом, я прочитав усі історичні книги, які міг знайти; але тепер я полюбив Біблію — вона навчала про Ісуса! Та все ж у Біблії залишалося чимало такого, що було для мене темним. У 1818-му чи 1819-му, розмовляючи з одним другом, якого я навідав і який знав мене та чув, як я говорив, коли був дійстом, він досить багатозначно поцікавився: «Що ти думаєш про цей текст і отой?» — маючи на увазі старі місця Писання, проти яких я заперечував, коли був дійстом. Я зрозумів, до чого він веде, і відповів: «Якщо дасте мені час, я скажу вам, що вони означають». — «Скільки часу тобі потрібно?» — «Не знаю, але я скажу вам», — відповів я, бо не міг повірити, що Бог дав одкровення, яке неможливо зрозуміти. Тоді я вирішив вивчати свою Біблію, вірячи, що зможу з'ясувати, що мав на увазі Святий Дух. Але щойно я ухвалив це рішення, мені спала на думку: «Припустімо, ти знайдеш уривок, який не можеш зрозуміти; що робитимеш?» Тоді мені спала думка про такий спосіб вивчення Біблії: я візьму слова з таких уривків, простежу їх по всій Біблії й таким чином з'ясую їхній зміст. У мене була Конкорданція Крудена, яку я вважаю найкращою у світі; тож я взяв її та свою Біблію, сів за стіл і нічого іншого не читав, хіба що трохи переглядав газети, бо був сповнений рішучості зрозуміти, що означає моя Біблія. Аполлос Гейл, *The Second Advent Manual*, 65.

Дорогоцінності Міллера були розпізнані не лише його методом вивчення, а й через безпосереднє одкровення від Бога.

Бог послав Свого ангела, щоб торкнутися серця фермера, який не вірив у Біблію, і спонукати його досліджувати пророцтва. Ангели Божі неодноразово відвідували того обраного, щоб спрямовувати його розум і відкрити його розумінню пророцтва, які завжди були темними для Божого народу. Йому був даний початок ланцюга істини, і його вели шукати ланку за ланкою, доки він не споглянув із подивом і захопленням на Слово Боже. Він побачив там досконалий ланцюг істини. Те Слово, яке він вважав не натхненним Богом, тепер відкрилося перед його поглядом у своїй красі й славі. Він побачив, що одна частина Писання пояснює іншу, і коли якийсь уривок був недоступний його розумінню, він знаходив в іншій частині Слова те, що його пояснювало. Він ставився до святого Божого Слова з радістю та з найглибшою повагою і благоговінням. Ранні твори, 230.

Коли сестра Вайт стверджує, що «Бог послав Свого ангела» до Міллера, це вказує на те, що тим ангелом був Гавріїл, бо вислів «Його ангел» — це термін, що застосовується до Гавріїла.

Слова ангела: «Я — Гавриїл, що стою перед Богом», показують, що він займає високе становище у небесних дворах. Коли він прийшов із звісткою до Даниїла, він сказав: «Ніхто не підтримує мене в цьому, окрім Михаїла [Христа], вашого Князя». Даниїла 10:21. Про Гавриїла Спасителя говорить в Об'явленні, кажучи, що «Він послав і сповістив це через Свого ангела Своєму рабові Іванові». Об'явлення 1:1. Бажання віків, 99.

Гавриїл та інші ангели були послані, щоб скерувати розум Міллера і "відкрити його розумінню пророцтва, які завжди були незрозумілими для Божого народу". Його послання було сформоване не лише завдяки його методу вивчення, а й через божественне одкровення. Сам метод, який він застосовував для вивчення Біблії, прийшов йому на думку. Коли Бог приносить істину в наш розум, це є божественним одкровенням, на відміну від здобуття істини через процес правильного тлумачення Біблії. Міллер робив і те, і інше, але божественне одкровення мусило бути частиною того, як Міллер прийшов до розуміння теми "щоденного".

Міллер не розпізнав би коливання граматичного роду у восьмому розділі книги Даниїла, у віршах з дев'ятого по дванадцятий, бо все, що в нього було, — це Біблія та конкорданція, яка не містила жодної інформації про біблійні мови. Він не побачив би відмінності між "sur" і "rum", які обидва перекладаються як "забрати". Він не побачив би відмінності між "miqdash" і "qodesh", які обидва перекладаються як "святиня".

Він не побачив би істини щодо слова «tamid», яке в Біблії вживається сто чотири рази. Та істина, яку він не міг побачити (а водночас і та, яку він таки побачив), полягала в тому, що зі ста чотирьох випадків уживання єврейського слова «tamid» у Біблії лише в книзі Даниїла це слово «tamid» ужито як іменник. «Tamid» — це єврейське слово, що означає «постійний», і в книзі Даниїла перекладається як «щоденне».

Лише в книзі Даниїла це слово вживається як іменник, а решту дев'яносто дев'ять разів воно вживається як прислівник. Через це, коли перекладачі Біблії короля Якова зіткнулися з тим, що в Даниїла це слово п'ять разів ужито як іменник, тоді як усі інші автори Біблії вживали його дев'яносто дев'ять разів як прислівник, вага доказів змусила їх виправити вживання цього слова Даниїлом як іменника. Щоб виправити Даниїла, вони додали до цього слова слово «жертва» і таким чином перетворили іменник на прислівник. А потім, щоб виправити перекладачів, Еллен Вайт була натхненна записати, що вона «бачила щодо 'Щоденного', що слово 'жертва' було додане людською мудрістю і не належить до тексту; і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто виголосив клич години суду».

За його власним свідченням, Міллер намагався зрозуміти «щоденне», що зрештою він і зробив у Другому посланні до Солунян. Але також, за його власним свідченням, коли прагнув зрозуміти якесь слово, він розглядав усі місця, де це слово вживалося, а це слово вжито в Біблії ще дев'яносто дев'ять разів. Проте його свідчення щодо «щоденного» полягає в тому, що він не знайшов його ніде, окрім книги Даниїла, коли він заявив: «Я читав далі і не міг знайти жодного іншого випадку, в якому воно [«щоденне»] зустрічалося, окрім

у книзі Даниїла». Міллера привели до коштовностей не лише його метод вивчення, але й божественне одкровення, дане йому через служіння ангелів.

Ось чому його розуміння «щоденного» було правильним, але обмеженим. Він не міг зрозуміти, що з п'яти разів, коли «щоденне» згадується в книзі Даниїла, один із трьох випадків, де «щоденне» «забирають», мав інше значення, ніж два інші. Один раз «щоденне» вжито з єврейським словом «gum», а в інших двох — з єврейським словом «sur». Обидва слова перекладають як «забрати», але «gum» у книзі Даниїла, у восьмому розділі, вірші одинадцятому, означає «піднести й звеличити», а в одинадцятому розділі, вірші тридцять першому, і в дванадцятому розділі, вірші одинадцятому, слово «sur» означає «усунути».

Богослови, що харчуються за вавилонською дієтою, стверджують, що чи забираєш щось, чи коли піднімаєш щось — обидві дії є різновидом усунення, тож обидва слова слід розуміти як такі, що мають однакове значення. Вони твердять, що в трьох випадках, де "щоденне" "віднято", це завжди означає усунення, і тим самим вони вказують на те, що Даниїл був недбалим у виборі слів. Вони не кажуть цього відкрито, але натяком навчають, що Даниїл мав ужити слово "sur" в усіх трьох випадках, бо, за словами богословів, він нібито щоразу мав на увазі те саме, коли "щоденне" було "відняте".

Вони роблять те саме зі словами «мікдаш» і «кодеш», які обидва перекладаються як «святилище», у віршах одинадцятому–чотирнадцятому восьмого розділу. У кожному вживанні «святилища» в тих чотирьох віршах вони наполягають, що всюди мається на увазі Боже святилище. За такою логікою Даниїл мав би просто вжити «кодеш» у всіх трьох згадках і не використовувати «мікдаш» в одинадцятому вірші. Міллер не розрізняв би різниці між цими словами, але сучасні богослови її розрізняють і, визнаючи її, наполягають, що жодної різниці визнавати не слід. Проте Міллер, який не розрізняв відмінностей між словами, дійшов протилежного розуміння, ніж сучасні богослови.

Реальність полягає в тому, що Даниїл був надзвичайно ретельним письменником, який знав єврейську мову і був визнаний у десять разів розумнішим за всіх інших мудреців Вавилону, які й самі були дуже розумними людьми у своєму суспільстві. Якщо хтось і знав належне вживання єврейської мови і те, як її слід було правильно передати в тій конкретній історії, то це був Даниїл. Якщо Даниїл уживав різні слова, то тому, що вони мали передавати різні значення, які він навмисно прагнув відобразити. Коли береться до уваги особливе вживання Даниїлом слів, які перекладаються як «святиня» або як «забирати», це підтверджує Міллерове розуміння «щоденного», яке Міллер розпізнав у тому самому уривку, де Павло зазначає, що ті, хто ненавидить істину, приречені одержати сильну оману.

Ті, хто ненавидить істину і вірить брехні, яка породжує сильну оману, також представлені як п'яниці Єфраїма, які поділяються на два класи. Один клас — це освічене керівництво, а інший — неосвічені миряни, які слухатимуть лише те, чого їх навчають освічені. Вони — ті, що прикриваються брехнею і укладають завіт зі смертю. Вони — ті, чия душа підноситься в Авакума 2, і вони — нерозумні діви з Матвія 25. Вони — ті, хто відкидає основоположні істини сну Міллера, які наприкінці сяють у десять разів яскравіше (що означає десяте й

останнє випробування для сучасного Ізраїлю), як це було проілюстровано десятим і останнім випробуванням для стародавнього Ізраїлю.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

І сказав Господь Мойсеєві: Доки цей народ буде Мене гнівити? І доки не повірять Мені, попри всі знамення, які Я учинив серед них? Я вражу їх моровицею, і позбавлю їх спадщини, і з тебе вчиню народ більший і сильніший, ніж вони. І сказав Мойсей Господу: Тоді єгиптяни почують про це (бо Ти силою Своєю вивів цей народ із-поміж них). І вони сповістять це мешканцям цього краю, бо вони чули, що Ти, Господи, серед цього народу, що Тебе, Господи, бачать лицем у лице, і що Твоя хмара стоїть над ними, і що Ти йдеш перед ними: удень у стовпі хмарному, а вночі у стовпі вогненному. Отож, якщо Ти знищиш увесь цей народ, як одного чоловіка, то народи, що чули про славу Твою, скажуть: Бо Господь не був спроможний ввести цей народ у землю, яку Він присягнув їм дати, тому й вигубив їх у пустелі. А тепер, молю Тебе, нехай сила Господа мого буде великою, як Ти сказав, говорячи: Господь довготерпеливий і багатомилостивий, прощає провину та переступ, але винного не вважає невинним, навідує провину батьків на дітях до третього й четвертого покоління. Прости, благаю, провину цього народу за величчю милості Твоєї, як Ти прощав цьому народові від Єгипту й аж донині. І сказав Господь: Я прости́в за словом твоїм; але — як живу Я — уся земля сповниться славою Господньою. Бо всі ті люди, що бачили славу Мою та чудеса Мої, які чинив Я в Єгипті й у пустелі, і вже десять разів випробовували Мене та не слухалися Мого голосу, в жодному разі не побачать землі, яку Я присягнув їхнім батькам, і жоден із тих, хто гнівив Мене, не побачить її; але раба Мого Халева, бо інший дух у ньому, і він повністю пішов за Мною, його введу до тієї землі, до якої він ходив, і потомство його заволодіє нею. Числа 14:11–24.